

LLUITA

INTERNACIONALISTA

nº 164 novembre-desembre 2019 - donatiu 2 euros

Editorial i pàgines centrals

pàg 3, 10-12

Les eleccions del 10-N aprofundeixen la crisi
CUP-Per la Ruptura, una nova perspectiva

Crisi econòmica + Canvi climàtic

pàg 14-15

Crisi ambiental

pàg 16-19

Catalunya

pàg 4-7, 24

Contra la sentència i la repressió

Doctorands universitaris en Lluita

Contra el tancament de l'Escola Mediterrània

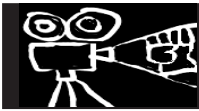
Internacional:

pàg 20-24

25-N Prou violència patriarcal contra les dones!

Bolivia: la dreta vol apoderar-se del govern

Turquia: contra la invasió del nord de Síria

NO HEM VIST ENCARA PERÒ ANIREM A VEURE...

La trinchera infinita, dels directors bascos Jon Garaño, Aitor Arregi i José Mari Goenaga

obre l'última guerra, la del 36, i la postguerra que la va seguir no s'han fet prou pel·lícules ni s'han escrit prou llibres. Així que aquest film també és necessari perquè retrata la vida dels que van decidir viure amagats per salvar la vida: la gent encara ara desconeix una realitat que va condemnar a moltes persones a viure com a talps entre 1936 i l'any de l'amnistia franquista de 1969, data en la qual la dictadura va promulgar un decret pel qual prescrivien tots els presumptes delictes comesos abans de l'1 d'abril del 39.

El reporter Manu Leguineche i l'escriptor Javier Torbado van investigar durant vuit anys i van reunir els testimonis terribles de molts talps enterrats en vida al ser perseguits per un enemic invisible. Malgrat rebre fins i tot amenaces de mort van aconseguir publicar el llibre "Los Topos" el 1977.

El film de "La trinchera infinita" explica la vida i la relació d'una parella al llarg de trenta anys en un poble d'Andalusia: comença la guerra al poc de casar-se Higinio i Rosa, la vida d'ell corre perill i s'amaga en un zulo dins de casa. Durant trenta anys, heu llegit correctament.

Anirem a veure la pel·lícula perquè volem saber com es filma la por a ser descobert només mirant per les escletxes de l'amagatall, perquè hem llegit que la història està explicada des del punt de vista d'Higinio, un home tancat que es debat entre el valor i la covardia, que viu una solitud implacable en un món paral·lel als esdeveniments, i com això determina la relació familiar.

I perquè els que l'han vist ens han dit que els dos actors -Antonio de la Torre i Belén Cuesta- sostenen ells sols tot el film, i el que aconseguen mereix un gran respecte.

De moment només li trobem la pega de la seva llarga durada, dues hores i mitja. Tot i que entenem que són el resum de trenta anys!

Un violador en tu camino. Las Tesis (Cançó contra la violència masclista que aquest 25-N s'ha escampat arreu del món)

El patriarcado es un juez,
que nos juzga por nacer
y nuestro castigo
es la violencia que no ves.
El patriarcado es un juez,
que nos juzga por nacer
y nuestro castigo
es la violencia que ya ves.
Es feminicidio
Impunidad para el asesino
Es la desaparición
Es la violación
Y la culpa no era mía,
ni dónde estaba, ni cómo vestía (x4)
El violador eras tú
El violador eres tú
Son los pacos [policies]
Los jueces
El estado
El presidente
El estado opresor es un macho violador (x2)

El violador eras tú (x")
Duerme tranquila niña inocente,
sin preocuparte del bandolero,
que por tus sueños dulce
y sonriente vela tu amante carabinero.
El violador eres tú (x4)

Després de les eleccions, més ingovernabilitat

Aquestes eleccions havien de crear les condicions per formar el govern que exigien l'Íbex-35 i la Corona, acostant posicions de Sánchez amb Rivera. El PSOE, que havia fet la campanya d'abril amb l'eix dreta-esquerra i prometent diàleg a Catalunya, posava ara Espanya en el centre amb un dur atac a l'independentisme, comptant que la sentència i la reacció a Catalunya justificarien el gir. Però aquesta estratègia es va girar en contra seva: la polarització política va fer que Ciutadans fos engolida per Vox i el PP, el PSOE va retrocedir i l'independentisme català en va sortir reforçat, acompanyat per l'avanç de Bildu i del BNG, així com de candidatures locals o comarcals que fragmenten el panorama polític. Així, les eleccions del 10 de novembre han deixat més ingovernabilitat, més crisi del règim.

Pel PP, el resultat és agredolç, i és que, encara que creix, s'allunya del govern i sent ja l'alè de Vox. Casado va apuntar Sánchez amb una picada d'ullet als barons del PSOE, insinuant que potser amb un altre candidat/a podrien abstenir-se i facilitar la investidura. Sánchez no espera i imposa, amb l'acord, fets consumats. La rapidesa amb què tanca l'acord amb Podemos és el resultat de la suma de les seves febleses: el PSOE perd el 10% dels vots respecte l'abril, mentre que Unidas Podemos baixa un 15%. L'efusiva abraçada d'Iglesias i Sánchez és una abraçada de naufrags per la seva supervivència. Per què aquest acord que va ser impossible fa uns mesos en millors condicions és ara una realitat? Perquè el pla de repetició electoral va fracassar estrepitosament.

La CEOE estrena per condicionar el govern PSOE-UP, que és el mateix que fa la Corona. Alberto Núñez Feijó, president de la Xunta de Galícia, oferiria el suport del PP a un Govern PSOE, "com a mínim" en la investidura, si trencava l'acord "letal per l'Espanya constitucional" amb Podemos. Felipe González i altres dirigents del PSOE mouen la cadira de Sánchez, que de nou ha de recolzar-se en la base del partit, amb una consulta que guanya àmpliament.

La decisió política de fer viable o no el Govern Sánchez-Iglesias està en mans dels partits independentistes i sobiranistes, especialment d'ERC. Poc o res donarà Sánchez a canvi, tenallat per la pressió de la dreta i els poders de l'Estat. I ERC, que ja ha pagat en aquestes eleccions la seva política d'una negociació impossible amb l'Estat, està en les portes de disputar la presidència de la Generalitat en unes autonòmiques anticipades.

Potser s'acaba forçant l'encaix de peces per tirar endavant la investidura, però el govern que surti d'aquestes eleccions és molt més feble que el que s'hagués pogut formar a l'abril, mentre que la polarització creix i s'allunyen les possibilitats de trobar sortida als greus problemes, la situació catalana -més tibant que mai- al costat de les retallades que exigeix la UE i els creditors.

Contingut de l'acord PSOE-UP

L'acord està ple de declaracions sense concreció, però no així en els principals problemes que abordarà el Govern. El punt 9 estableix que "El Govern d'Espanya tindrà com a prioritat garantir la convivència a Catalunya i la normalització de la vida política", és a dir, no hi ha reconeixement del conflicte entre l'Estat i Catalunya, només un problema de convivència entre catalans: és la mateixa política que la dreta, que deixa marge a la repressió.

Sobre el tema econòmic, promeses vagues, ni rastre del compromís de derogar la reforma laboral, però en el punt 10 es diu que "El Govern impulsarà polítiques socials i nous drets conformement als acords de responsabilitat fiscal d'Espanya amb Europa", és a dir, sota el dictat de la política d'austeritat de la Unió Europea: així doncs, no es frenaran les retallades que Brussel·les exigeix immediatament.

El Govern PSOE-UP no serà un govern dels treballadors/as i els pobles, serà un govern monàrquic i capitalista. Rebutgem l'argument del mal menor, aquell que diu que cal empassar aquest govern, encara que reprimeixi i retalli drets laborals, perquè l'alternativa és la ultradreta. Amb aquest argument, encara sense voler-ho, s'aplana el camí del "trifachito" a la Moncloa. Un govern Sánchez-Iglesias en breu fondrà les poques esperances de canvi que poden tenir sectors populars: si enfrontant les seves mesures amb la mobilització no som capaces d'aixecar una alternativa d'esquerres, aquest govern no serà més que la transició a un altre de Vox-PP-C's. Aquesta és la disjuntiva. El govern PSOE-UP posa en marxa el compte enrere. El tic tac, tic tac que deia Iglesias.

La presència de Podemos en el Govern tanca el cercle dels qui van arribar a creure que la formació morada arribava per fer una altra política "contra les castes", solidària amb els pobles. La dreta ja se'n va anar amb Errejón, mentre pel centrisme d'Iglesias tot es pot lliurar a canvi d'uns ministeris. I l'esquerra? Serà més necessari que mai avançar en el reagrupament a l'esquerra de UP, cap a un Front de Treballadors/as i pobles a l'esquerra contra la Monarquia i el capitalisme.

28/11/2019

LI

Contra la sentència i la repressió

Organització i lluita Buch i Marlaska dimissió Per l'amnistia i la República catalana

La sentència del Tribunaluprem vol ser un càstig exemplar, una revenja per la derrota política que l'Estat espanyol va patir l'u i el 3 d'octubre de 2017, quan la seva brutalitat va ser impotent davant la força del moviment popular. Les llargues penes de presó -99 anys en total- pel delictes de sedició estableixen a més un perillós precedent que criminalitza la llibertat d'expressió, reunió i manifestació. És tot un avís a navegants contra les protestes polítiques i socials que puguin sorgir, a Catalunya però també més enllà.

La massiva resposta als carrers aquesta setmana ha canviat la dinàmica de desmobilització i retrocessos que havien imposat les direccions d'ERC i el JxCat. S'ha vençut la por, s'ha recuperat la força al carrer i s'ha tornat a respirar l'ambient d'aquell octubre: mobilització, lluita i solidaritat. Colze a colze hem tornat a fer els carrers nostres. La protesta a l'aeroport de Bar-

celona i els talls de carreteres arreu, mobilitzacions estudiantils multitudinàries a secundària i universitat amb ocupació dels rectorats, les marxes per la llibertat avançant pel territori demostren la força i la combativitat d'un moviment popular que no es dona per vençut...

I això és el que més tem l'aparell del règim, que no té més respostes que la repressió.. I també el Govern català, que de cap manera vol que les coses se li escapin de les mans i ha posat els Mossos al servei de la repressió. Les brutals càrregues d'aquests dies, en coordinació amb la Policia Nacional, han deixat desenes de ferits i han estat temeràries i totalment gratuïtes. Miquel Buch, conseller d'Interior, ha de plegar immediatament, igual que el ministre Grande Marlaska. Després dels set membres del CDR a qui s'ha aplicat sense cap prova la llei antiterrorista, s'han dictat cinc nous empresonaments. Aragonès i Torra ja han sortit a apuntalar la criminalització de la lluita i

avaluar obertament la repressió. Nosaltres no ens sumem al cor de condemnes a la «violència», perquè mai sorgeixen davant a la violència de l'Estat, sinó contra gent que ja n'està farta. Els violents són la policia que buida ulls i atropella manifestants, els feixistes (a qui ahir cap policia no va impedir campar pels carrers de Barcelona apallissant joves), els jutges que dicten sentències que destrossen vides amb total impunitat. Vides com les dels 16 presos polítics catalans, o com les dels joves d'Altsasu. Al carrer apostem per mobilitzacions massives i organitzades des de baix, als centres d'estudi i de treball i als barris, aquesta és la nostra millor arma per avançar i vèncer al repressió.

Per avançar en l'alliberament nacional i també per obrir una perspectiva per a l'alliberament dels presos és imprescindible superar les direccions de JxCat i ERC -que es comencen a desbordar, recuperant pes els CDRs- i que quedi clar que darrera dels discursos per «la unitat estratègica de l'independentisme» s'amaga un objectiu: evitar el xoc amb l'Estat i continuar reculant. ¿Algú es creu que desdir-nos del que vam fer l'octubre, servirà per què l'Estat afluixi la repressió i opressió sobre el poble català? Les vacil·lacions i incompliments de l'octubre del 2017 no van aturar el règim, i alhora van marcar els límits de les actuals direccions d'ERC i JxCat.

El tripartit de dretes del PP, C's i Vox vol l'aixafament sense concessions i la derrota total del moviment independentista. El PSOE, a l'espera del resultat electoral,

aparca de moment el 155 però avisa que no descarta cap mesura. Valora que la repressió pot no ser suficient per liquidar el moviment, i cerca la seva derrota política, és a dir, que una part substancial de la direcció independentista es recol·loqui en el marc autonomista monàrquic, i així desactivi i desmoralitzi el moviment de ruptura. Ja sabem que el PSOE és un partit del règim monàrquic i al servei de les ordres de l'Estat i l'IBEX 35 i deixa que sigui l'estat i el seu aparell repressiu judicial i mediàtic qui marqui la pauta. Per això el ministre Jaime Àvalos es queda sense paraules quan se li recorden l'indult a Barrionuevo pels GAL o el tercer grau d'Urdangarín o que la majoria de colpistes del 23F estan al carrer mentre el PSOE reclama el compliment íntegre de les penes pels condemnat pel Procés. I l'equidistància de Podem i els Comuns no s'aguanta per enlloc.

Ens cal un pla de lluita, amb una nova vaga general començant per la convocatòria del 18-O. Un pla de lluita que doni un sentit polític a les accions que impulsem. Les xarxes socials poden ser una eina per potenciar la mobilització, però no substitueixen l'organització de base, amb espais de debat i de construcció d'una resposta col·lectiva. Propostes teledirigides com el Tsunami democràtic no ajuden a avançar en organització i la construcció d'una nova direcció.

Ens cal organitzar-nos des de baix, reconstruint i enfortint els CDR que han estat els organismes més dinàmics que va generar l'octubre del 17. També cal apostar per un moviment estudiantil assembleari i al carrer que, com a molts moments de la història, va tenir un rol clau el 2017 amb les vagues i ocupacions. Ens cal tornar a donar impuls a la Plataforma 3 d'octubre, amb les organitzacions sindicals, polítiques i moviments que vam convocar aquella vaga gene-

ral. Tot això, en aquests dies, ha començat a caminar, però falta més i més organització i objectius polítics de lluita. Ens cal un gir a l'esquerra, cap a la classe obrera i la gent treballadora.. «Eixamplar la base» no és obrir la porta a més privatitzacions com preveu la Llei Aragonès. Si bona part de la classe obrera ha estat absent de la lluita per la república catalana ha estat perquè la direcció del Procés -JxCat i ERC- és la mateixa que va aplicar i manté brutals retallades de serveis públics i privatitzacions, i perquè els i les treballadores no hi tenen res a guanyar amb la república que els ofereixen. Però és clar que sense la classe treballadora catalana no hi haurà república. I sense un gir a l'esquerra aquesta no s'hi implicarà de manera decidida.

Alhora guanyar la classe obrera per la República catalana és –pels orígens d'una bona part d'ella- el canal més directe per construir ponts de solidaritat amb els i les treballadores i pobles de la resta de l'estat, que també pateixen les conseqüències d'aquest règim hereu del franquisme, com queda clar amb la condemna als joves d'Altsasu o la persecució a les companyes del SAT. I sense aquesta solidaritat l'estat té les mans lliures per colpejar: aquests dies, l'hem vist començar a expressar-se. És essencial acompanyar la lluita per la república catalana a la

de tots els treballadors/es i pobles per acabar amb el règim monàrquic del 78.

Construir moviment i organització vol dir avançar una alternativa per la República catalana, trencar amb l'estat i amb un sistema capitalista que ha portat la gent treballadora a la misèria. Apostem per què CUP-CC sigui un motor d'aquesta reorganització. I per això cal que emprengui un camí compromès amb el poble treballador, sense concessions al Govern català. Cal avançar en un reagrupament més ampli de forces, que cerqui també arreu de l'estat una plataforma de moviments i organitzacions anticapitalistes, contra la repressió, pel dret a l'autodeterminació dels pobles i contra la Monarquia. La candidatura CUP-Per la Ruptura (coalició de la qual formem part) a les eleccions del 10N és un pas en aquest repte de construir un referent polític de classe i de ruptura necessari per tombar el règim.

**Prou repressió.
Fora forces d'ocupació.
Buch i Marlaska dimissió
Amnistia preses polítiques i
arxivament de totes les
causes
Construïm una alternativa
d'Esquerres obrera i popular**

18/10/2019

Lluita Internacionalista

Resposta a la sentència del Procés

El jovent hem dit prou

La resposta a la sentència ha estat marcada per la forta participació i el protagonisme del jovent: universitaris, estudiants d'institut i joves de barris diversos. El dilluns que es confirmava la vergonyosa sentència als líders independentistes, desenes de milers vam sortir dels centres d'estudi i els barris i ens vam trobar a l'Aeroport del Prat, desbordant qualsevol intent d'impedir la mobilització. Des del principi vam entendre que aquesta sentència era un missatge contra totes nosaltres - com ja es feia evident amb les detingudes i empresonades del 23S - i contra tota dissidència. Així, malgrat el tancament del transport públic per arribar-hi, durant tota la tarda i fins al vespre, continuàvem arribant a la Terminal 1 caminant quilòmetres per les carreteres. Aquell dia, més d'un centenar de vols van estar cancel·lats i fins uns quants dies després no es va «normalitzar» l'activitat. Segurament ningú, ni els mateixos convocants -l'anomenat Tsunami Democràtic- s'imaginaven tanta contundència. A partir d'aquell moment, la mobilització ha estat permanent i sostinguda, malgrat la repressió i les amenaces. El missatge és clar: hem perdut la por.

La brutal repressió executada en operatius conjunts entre Policia Nacional i Mossos d'Esquadra va provocar que cada vegada més joves participin de les diverses

convocatòries contra la repressió. També va provocar un canvi a la consciència de moltes sobre els límits dels discursos i convocatòries de la direcció independentista i en particular sobre la farsa i contradiccions d'un govern que critica la repressió de l'Estat mentre empara la repressió del seu Conseller Buch. També ha començat un canvi al voltant de com respondre als atacs repressius, qüestionant la «revolució dels somriures» que crida a l'espera «pacífica» i a la «calma» mentre creixen exponencialment les xifres de ferits, detingudes i empresonades.

El govern espanyol, els partits de la dreta i els mitjans intenten criminalitzar el moviment. A Catalunya també ERC, JXCat i fins i tot els Comuns equiparen la brutalitat policial amb la resistència del jovent. Però alhora sorgeixen veus que s'organitzen per fer-hi front, sota el lema «els nostres fills i filles no es toquen». Denunciem tot intent d'aïllar i criminalitzar el jovent que ha dit prou i que reclama que l'escoltin.

És fonamental mantenir la mobilització sostinguda, contundent i també massiva. Però per fer possible això és necessari un pla de lluita, que doni contingut, objectius i continuïtat a les nostres accions. I aquest pla no pot estar a l'espera de les indicacions - de no sabem qui - per un canal de Telegram. Aquest pla l'hem de fer

col·lectivament, des de baix, en assemblees als instituts i a les universitats i als barris a les assemblees dels CDRs -que des de fa més de dos anys impulsen l'autoorganització popular. Durant aquests dies ja hi ha hagut assemblees d'estudiants a tot arreu, on moltes companyes s'han apropiat per primera vegada. Cal continuar aquest camí i impulsar noves convocatòries de vaga d'estudiants, que inclogui una crida a les companyes de la resta de l'Estat que aquests dies s'han mobilitzat i que ajudin a preparar el camí cap a una nova vaga general. Els sindicats d'estudiants -SE i SEPC- tenen la responsabilitat d'impulsar aquestes iniciatives.

A tot el món la joventut protagonitza aixecaments populars: a l'Equador, el Líban, Algèria, Iraq, Xile o Hong Kong. I aquí a Catalunya també. Hem de continuar i no podem permetre que s'intenti cooptar i desvirtuar institucionalment la nostra lluita - com va fer Podem al 15M. És necessari combinar la potencialitat del jovent mobilitzat i combatiu amb molta organització de base. Cal debatre les nostres reivindicacions: contra la repressió, per l'amnistia i l'autodeterminació però també pels drets que tenim negats per les polítiques de retallades, privatització i precarietat impulsades des de l'Estat i també per la Generalitat. Perquè violent és qui genera la desigualtat i no qui lluita contra ella. Violents són els estats i els governs capitalistes. I en aquest sentit cal impulsar la unitat amb la classe treballadora com a perspectiva estratègica, com hem fet el passat 18-O a la vaga general. És aquesta la força que al llarg de la història va produir els grans canvis socials i és aquesta la força que necessitem i és indispensable per tombar aquest Règim que té segrestat el nostre futur.

Aturem la repressió. Fora les forces d'ocupació. Buch i Govern dimissió.

Per l'autoorganització als centres d'estudi i als barris.

**Pla de lluita i vaga general
Pel nostre futur: tombem el Règim.**

24/10/19

Lluita Internacionalista

Seguim lluitant per aturar la Llei Aragonès

El passat 17 de novembre vam sortir als carrers en rebuig a la Llei de contractes de serveis a les persones, més coneguda com a Llei Aragonès. La manifestació convocada per la Plataforma Aturem la Llei Aragonès, de la qual Lluita Internacionalista en formem part, va reunir unes 2.500 persones segons la Guàrdia Urbana i va sortir del Departament d'Economia per arribar a la Plaça Sant Jaume. Durant el recorregut hi van intervenir lluites com la de l'Escola Mediterrània contra el seu tancament i el col·lectiu de professorat doctorand universitari. Al final, es va llegir un manifest per denunciar el salt qualitatiu en la privatització de serveis bàsics que pot suposar la Llei Aragonès, exigir la seva aturada i defensar una educació, sanitat i serveis socials públics i de qualitat. La Plataforma Aturem la Llei Aragonès ja havia fet una ocupació del Departament de Treball uns dies abans amb les mateixes exigències.

La Llei Aragonès està en la fase final de la seva tramitació i podria ser aprovada en les properes setmanes. ERC i JxCat sí s'estan posant d'acord amb PSC, Cs i PP per convertir en negoci per a empreses privades serveis bàsics en la vida de les persones amb les greus conseqüències per a la qualitat dels serveis i les condicions laborals que això pot suposar. Cal seguir

lluitant contra l'aprovació d'aquesta llei fins al final. La gravetat d'aquesta llei i de la resta d'atacs que estem patint els i les treballadores ha de ser motiu per debatre la convocatòria d'una vaga general que lligui la defensa dels drets socials amb la dels drets democràtics i contra la repressió.

Pedro Mercadé

Treballadores i treballadors de Serveis Socials es rebel·len

El passat 21 d'octubre, en vaga, el personal administratiu i els/les auxiliars que són la porta d'entrada als Serveis Socials a la ciutat de Barcelona, van recórrer les plantes de l'edifici dels Serveis Socials i es van concentrar davant de la Gerència de Drets Socials i de l'IMS. El 19 de novembre, segon dia de vaga, el col·lectiu de treballadors/res, va irrompre a la Comissió de Drets Socials... amb pancartes i cartells, per expressar les seves reivindicacions a la Regidora Laura Pérez i al conjunt dels grups polítics del consistori municipal.

Les jornades de vaga són la resposta acumulada a unes condicions laborals i professionals mermades per una desvalorització del seu lloc de treball que han imposat RRHH de l'Ajuntament de Barcelona, mentre la situació de precarietat econòmica i social de la població de Barcelona s'agreuja, la qual cosa suposa majors càrregues de treball i responsabilitat pels professionals, començant pels de la porta

d'entrada als centres de serveis socials.

En assemblea, el col·lectiu, amb el suport dels sindicats representats a l'Ajuntament de Barcelona (GTT, CCOO, UGT, Intersindical-CSC, CSC), van decidir fer 3 dies de vaga i especificar, novament, les seves reivindicacions davant de l'administració.

Síntesi de les reivindicacions: El reconeixement Professional; dotació de personal; millores dels mitjans materials i informàtics; formació necessària per a poder realitzar la seva tasca en condicions de qualitat. Denuncien la discriminació que molts/tes pateixen fruit de la desvalorització del seu lloc de treball per la doble escala salarial que imposa RRHH de l'Ajuntament de BCN, i reivindiquen a Igual Treball Igual Salari.

Hores d'ara

l'administració de la Sra. Ada Colau encara no ha donat resposta a les reivindicacions del col·lectiu, més enllà d'uns serveis mínims abusius, denunciats pels treballadors/es i els sindicats. Les treballadores i treballadors dels Centres de Serveis Socials, estan donant suport als treballadors/es en vaga. El proper dia de vaga serà el mes de desembre.

La lluita continua, amb les treballadores/es sempre!!

Marga Olalla

Sense drets laborals no hi ha t

El març de 2019 el Govern del PSOE va aprovar per real decret l'Estatut del Personal Investigador en Formació (EPIF). Aquest preveu augments de salari, reducció d'hores de docència i la pròrroga dels contractes fins a 4 anys per poder acabar les tesis. Tot i això, no es va destinar cap pressupost al compliment d'aquest estatut, cosa que mostra la nul·la voluntat política del PSOE per què es pugui complir en la seva totalitat. Per altra banda, la Generalitat i les universitats també se'n van desmarcar negant-se a aplicar-lo i a aportar-hi els recursos necessaris. Com a reacció va sorgir el Col·lectiu de Doctorandes en Lluita. Primer a la Universitat Autònoma de Barcelona, però ràpidament van anar estenent-se a la resta d'universitats i centres de recerca. La primera gran mobilització del col·lectiu va ser la vaga del 28 de maig de 2019, gràcies a la qual es va aconseguir que les universitats es comprometessin a pagar els increments de sou i regular les hores de docència. Tot i això, es seguien negant a la renovació del 4t any. A la UAB, en tant que portaven organitzades més temps, van aconseguir mantenir la lluita

més enllà del 28 de maig i davant l'amenaça d'una vaga de 4 dies durant el període dels exàmens de selectivitat (de l'11 al 14 de juny), el rectorat va acceptar la renovació dels contractes a 4 anys. El cas de la UAB marca doncs un precedent, i exemplifica que perdre la por i seguir lluitant no és solament necessari, sinó ineludible per seguir guanyant batalles a la precarietat.

Durant aquest temps, les assemblees de doctorandes s'han anat consolidant i s'ha anat teixint una xarxa interuniversitària i amb centres de recerca de tot Catalunya. Això va permetre

organitzar una exitosa mobilització el passat 6 de setembre, en què es va bloquejar l'acte d'inici de curs universitari al qual assistien els rectors de les diferents universitats catalanes i el President de la Generalitat Quim Torra. Gràcies a aquesta acció, es va aconseguir obrir una taula de negociació entre el col·lectiu de doctorandes, representants del departament d'Economia de la Generalitat i representants de les universitats i centres de recerca de Catalunya.

El 14 de novembre es va convocar a tots aquests actors a una reunió. L'endemà s'acabava el contracte a 28 companyes de la Universitat de Lleida, cosa que les obligaria a acabar les seves tesis treballant sense contracte i cobrant de l'atur. Malgrat la gravetat de la situació, la Generalitat va enviar una persona sense capacitat negociadora i que venia només en qualitat d'oient. Davant el que vam considerar una falta de respecte i de consideració indigna, vam decidir ocupar l'edifici on estàvem reunits. Després

tesis doctorals

de 24 hores de resistència vam aconseguir fixar una reunió amb la consellera d'Empresa i Coneixement Àngels Chacón (JxCat), sobre la qui recauen les universitats i centres de recerca.

La situació actual és que la consellera Chacón diu que comparteix les nostres reivindicacions. Tanmateix, s'escuda en què els diners per poder-ho garantir estan en mans del departament d'Economia de Pere Aragonès (ERC). En qualsevol cas, fonts d'aquesta conselleria ens han informat que la competència en aquest àmbit la té la consellera Chacón i que el problema es podria solucionar amb una gestió interna dels recursos. Aquesta esperpèntica conjuntura mostra la inoperativitat d'aquest govern, que lluny de voler resoldre el problema, sols se'n vol aprofitar per desgastar als seus propis socis. Per tant, es demostra la manca de voluntat política, tant d'uns com dels altres, per treballar per millorar la situació laboral a les universitats públiques.

Per tot això, davant la intransigència dels rectorats, que actuen com una autèntica patronal, i la incompetència del govern, el col·lectiu de doctorandes junt amb el sindicat CGT hem presentat davant el TSJC una demanda de conflicte col·lectiu contra les universitats catalanes i la Generalitat per l'incompliment de l'EPIF. Al juliol, ja havíem presentat una primera denúncia davant Inspecció de Treball, que s'ha posicionat favorablement a la renovació dels contractes per un quart any. Un altre suport que s'ha aconseguit darrerament és el del Síndic de Greuges de Catalunya.

Tot i que els suports que s'estan aconseguint porten a pensar en una resolució positiva del conflicte, des del col·lectiu som plenament conscients que les lluites no es guanyen ni als despatxos ni als jutjats. Per això, ara més que mai, cal que reivindicuem una de les nostres consignes que ens ha acompanyat durant tots aquests mesos de lluita: «Contra la precarització, lluita i organització».

Joan Sala

Sobre l'anunci de la incorporació de la rebaixa del 30% de les taxes universitàries als pressupostos 2020

El 15 de novembre, el vicepresident de la Generalitat Pere Aragonès (ERC) anunciava la incorporació de la rebaixa del 30% de les taxes universitàries al projecte de Llei de pressupostos 2020. Cal recordar que el mateix Parlament ja havia aprovat en més d'una ocasió mocions per instar al govern a aplicar la rebaixa.

Aquest anunci arriba després d'anys de retallades i privatització que han fet de les universitats catalanes les més cares de tot l'Estat Espanyol i que han expulsat bona part de la classe treballadora de l'educació superior. A més, l'anunci també arriba després d'anys de mobilització estudiantil i vagues contra les taxes abusives i en un context d'irrupció i ascens del jovent que ha dit prou i que lluita als carrers contra la repressió, però també per un futur digne. En aquest sentit, es ratifica una vegada més que la lluita al carrer es l'únic camí i que és aquí on cal posar tots els nostres esforços.

Però a més, aquest anunci arriba en un moment de negociacions amb els Comuns en un intent d'aconseguir un suport mutu als pressupostos de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona. I per què no, també en un moment de negociacions per dalt a nivell estatal.

En qualsevol cas, des del moviment estudiantil hem de continuar als carrers per les nostres reivindicacions. I ho hem de fer de forma independent del govern i d'aquests pressupostos. Perquè mentre s'anuncia la incorporació de la rebaixa del 30% de les taxes, el govern de la Generalitat, amb el mateix Pere Aragonès al capdavant, vol aprovar una llei de regularització i aprofundiment de la privatització dels serveis públics - l'anomenada Llei Aragonès - o continua sense complir, amb la complicitat dels rectors, amb l'aplicació de l'EPIF per als i les doctorandes. I hem de continuar al carrer pel conjunt de les nostres reivindicacions, per derogar el Pla Bolonya i el 3+2, per fer fora les empreses i els bancs de les universitats i per la gratuïtat, com a única forma de combatre aquest model educatiu de precarització i privatització i per posar l'educació al servei de la classe treballadora i les necessitats populars.

La crisi política s'apro

L'esquerra institucional retrocedeix

Sánchez tenia l'objectiu d'assolir els 140 diputats, creient que podria pescar tant de Ciutadans com, sobretot, de Unidas Podemos (UP). Però la realitat va ser que el PSOE va perdre més de 700.000 vots, és a dir, un de cada deu dels que va rebre a l'abril, tot i que emmascara aquest resultat al perdre només 3 diputats. El percentatge que abandona el PSOE probablement sigui més gran si tenim en compte que també es va emportar una petita part de la desfeta de Ciutadans, amb la qual cosa és dubtós que prenguéss vots a Podemos. La major part dels vots perduts pel PSOE van a l'abstenció, que puja un 6%, i una petita part a Más País (MP).

Per la seva part, Unidas Podemos retrocedeix 635.000 vots, el 17% del que va treure a l'abril, perd 7 escons i obté el pitjor resultat electoral. És cert que les enquestes vaticinaven un pitjor resultat, amb la qual cosa, amb la substitució de VOX per C's, continua com a quarta força. L'abstenció ha colpejat Podemos, però també la irrupció de Más País a la comunitat de Madrid, que li fa perdre 150.000 vots, prop del 25%, i un diputat, i amb l'acord de MP amb Compromís al País Valencià. Però si ja li ha passat factura la seva insistència d'entrar a qualsevol preu al govern, aprofundir aquesta política amb l'acord amb el PSOE el portarà a una nova crisi per l'esquerra.

Més País, d'Errejón, recull 577.000 vots, bona part de UP, però també obté vots del PSOE. Amb 3 diputats queda molt lluny de les seves pretensions (el del País Valencià ja el tenia Compromís), i obté un rebuig al seu únic missatge clar de campanya, lliurar sí o sí el vot

per un govern PSOE. Així mateix, la seva presentació en comunitats autònomes com Catalunya o el País Basc li tanca un futur d'acostament a les confluències de Podemos.

Es reestructura la dreta, Vox avança.

La dreta també retrocedeix perdent més de 800 mil vots (PP, Vox, C'NA+ d'11'27 a 10'4 milions de vots), una mica més que la pèrdua del bloc de l'esquerra institucional (PSOE-UP-MP), per la qual cosa, l'afectació de l'abstenció és generalitzada en els dos blocs, mentre una petita fracció de la pèrdua de vots de C's va al PSOE

El PP consolida el primer lloc a la dreta amb 660.000 vots més que a l'abril i altres 22 diputats, encara que ho fa amb un dels pitjors resultats històrics. Ara és Vox qui aguaita aquest lloc referent a la dreta.

L'enfonsament de Ciutadans en complet representa una pèrdua de 2'5 milions de vots i 47 diputats. Rivera anuncia la seva dimissió i l'abandonament de la política i, amb ell, el seu equip més pròxim. L'espectre de UPyD de Rosa Díez—que ha aparegut en campanya pel PP—que es va fondre, sobrevola la formació taronja. A Catalunya, on va néixer, queda per sota de PP i Vox. Òbviament l'enfonsament de Ciutadans és motiu de satisfacció. Es tracta d'un partit que va sorgir amb un discurs d'esquerres per construir el seu anticatalanisme, un nou lerouxisme, i que tan aviat com va donar el gir a la dreta com li demanaven els seus avaladors de l'Íbex-35, per preparar-se i arribar a la Moncloa, s'ha enfonsat com un castell de naips.

Vox és el gran triomfador de la dreta. Continua sent el partit

de les forces de seguretat de l'estat i sectors del règim, també de sectors d'alta burgesia, però és evident que amb 3'6 milions de vots estén la seva influència a sectors populars. Especialment greu és que en els deu pobles amb els 20.000 habitants més pobres (9 andalusos i 1 murcià) Vox queda primer o segon, amb un important vot juvenil. En alguns d'ells, com en Los Palacios de Sevilla, amb consistori de majoria absoluta de Podemos, o a Barbate Cadis, amb majoria andalusista d'*Andalusia por sí*. Vox va rebre la felicitació de l'extrema dreta europea: del FN de Le Pen, de la Lliga Italiana de Salvini o de l'AFD alemany.

No s'ha de minimitzar l'amenaça que suposa la irrupció del partit neofranquista amb aquesta força parlamentària, pels i les treballadores i els pobles, pels immigrants, pels drets de les dones... El seu objectiu no és un altre que dividir i enfrontar els i les treballadores, els pobles, per tal de salvar el capitalisme i el règim, tibant la confrontació especialment amb Catalunya. Exemple d'això ha estat la resolució aprovada a l'Assemblea de Madrid demanant la il·legalització de tots els partits independentistes. Parar a Vox no sols és denunciar la seva complicitat amb el franquisme, el que va representar i el que representa, és sobretot construir una alternativa d'esquerres pels sectors obrers i populars més empobrits, i això només serà possible combatent radicalment les polítiques d'austeritat del govern.

A Catalunya es reforça l'independentisme. També el sobiranisme a Euskal Herria i Galiza
A Catalunya, la participació va continuar sent molt elevada,

fundeix

amb un 72%, encara que 5 punts menys que a l'abril. Retrocedeixen C's, PSOE i ERC, respecte de les opcions que apareixen com més polaritzades en la confrontació Estat-Catalunya.

L'independentisme es reforça amb més de 25.000 vots, un 3% més i 1 diputat, amb la qual cosa suma el 42'59% dels vots i 23 diputats/as. Hi ha, no obstant això, una distribució nova de forces. ERC manté el primer lloc, però perd 145.000 vots i dos diputats. La irrupció de la CUP-PR amb 244.000 vots i 2 diputats atreu el vot d'esquerres d'ERC i obté 131.000 més dels 113.000 que havia registrat el Front Republicà¹. Per valorar aquest resultat en la seva justa mesura, cal constatar l'enorme divisió dins la CUP sobre la presentació o no a les eleccions i l'escassa campanya realitzada (veure article). Finalment, el creixement de JXC, que guanya 30.000 vots i un escó, pren també vot a ERC.

El PSC-PSOE és el partit que

més vots perd: 167.000 vots, més del 17% dels rebuts a l'abril, si tenim en compte el transvasament de vots de Ciutadans, podem dir que el gir de Sánchez cap a un discurs repressiu a Catalunya té rebuig. Però la reculada es maquilla perquè la llei d'Hondt li permet conservar les seves 12 diputades. Els Comuns perden també 68.000 vots, un 11%, encara que mantenen els mateixos diputats/as. Més País recull 41.000 d'aquests vots.

Per la seva part el tripartit de dreta (PP, C's i Vox) es deixa 80.000 vots i 1 diputat, amb especial enfonsament de Ciutadans, que passa de 5 a 2. Una part d'aquests vots van donar el segon diputat a PP i Vox.

En la comunitat autònoma basca el PNB es manté com a primera força, encara que retrocedeix en vots. També retrocedeixen PSOE i Podemos. Bildu creix avançant de quarta força a tercera i a un pas del PSOE. La dreta espanyola continua sent marginal, només el PP aconseguix retenir 10.000 dels 26.000 vots que perd Ciutadans. Vox repeteix resultats.

És important destacar que Bildu creix amb 10.000 vots a Nafarroa, i obté una diputada, Bel Pozueta, mare d'un dels joves condemnats a Altsasu.

A Galiza també el BNG creix

en vots i obté un escó. Encara no reivindicant-se en forma de nacionalisme, en aquestes eleccions s'ha donat també un reforçament de la reivindicació local, davant el grau d'abandó i empobriment d'àmplies zones geogràfiques. El diputat de Teruel Existe n'és un bon exemple. També s'ha parlat més que mai de l'anomenada Espanya buidada. Aquest fenomen genera una major fragmentació i dispersió política, un més complex encaix de boxets.

Conclusions:

1.- Aquestes eleccions han estat un fracàs pels qui veien en elles un recurs per la formació d'un govern fort. El resultat fa més difícil la governabilitat en augmentar la fragmentació i la polarització. El govern que surti serà inevitablement feble. La crisi del règim s'agreuja.

2.- La polarització al voltant de l'eix Estat - Catalunya fa que Ciutadans s'enfonsi amb un fort creixement de Vox. Per la seva part, l'independentisme surt reforçat a Catalunya i es reforcen també els sobiranistes a Eukal Herria i Galiza.

3.- L'acord de Govern PSOE-Ciutadans, partits que han perdut més d'1'2 milions de vots, és la carta que a l'abril no volien ni la CEOE ni la Corona, a la qual cosa va accedir Sánchez, però avui és l'únic salvavides que disposa per sortejar el revés electoral davant una nova crisi interna.

4.- La irrupció de Vox és una crida a la lluita contra el neofranquisme, que s'ha conservat dins l'aparell de l'estat, però també a les polítiques d'austeritat que enfonsen a la misèria amplis sectors obrers i populars.

5.- L'entrada de la CUP-PR a Catalunya no és tan sols el reconeixement que hi ha un espai significatiu per la construcció d'una alternativa per la doble ruptura, amb la Monarquia i el capitalisme, sinó també una crida a la conformació d'un front de les treballadores i els pobles a tot l'estat.

Balanç del 10-N

CUP-PR: campanya de mínims per a un gran resultat

Després d'estar a punt de ni discutir-ho, i acabar fent-ho amb una votació molt ajustada, el 28/9/19 la CUP decidia participar a les eleccions. La petició de la discussió per part de Lluita Internacionalista va generar un daltabaix. El Periódico del 19/9/19 reflectia la situació: Poble Lliure estava per reeditar el Front Republicà i Endavant, que defensava el boicot, ja estava còmode quan la CUP afirmava que ja tenia posició votada el 10/3/19 per no presentar-se a les del 28A i que cap territorial demanava reobrir el debat. La publicació del nostre document del 20/9/19 es va endarrerir a fi de que fos a la vegada que les altres dues posicions, d'Endavant i Poble Lliure. El document de Lluita Internacionalista va ser assumit, com el d'Endavant, per diferents Assemblees Territorials, mentre que la posició de Poble Lliure es presentava en un document de diferents Assemblees Locals. Aquest procés tant accelerat i entrebancat acabaria amb més de 244.000 vots i dos diputades!

Les posicions

La posició d'Endavant-OSAN era la d'emplaçar «*el conjunt de forces independentistes i sobiranistes dels Països Catalans a articular un boicot electoral...*». Ja havien defensat aquesta posició davant les eleccions del 28A, on aprofundien les raons a partir de considerar que estàvem davant «*Un escenari de reassentament de l'estat: El règim polític ha superat i absorbit l'auge electoral del 2015 de les forces que es reclamaven partidàries d'un canvi polític en profunditat... L'única alternativa que creiem que hauria pogut afrontar les*

eleccions del 28-A des d'una posició d'ofensiva política era que l'independentisme jugués a fons la carta del boicot electoral. El boicot a unes eleccions és una eina de lluita i d'acumulació de forces igual d'important que presentar-se a unes eleccions o que altres formes de desobediència civil...» (Les eleccions del 28-A i l'acció política de l'Esquerra Independentista. 26/04/19). No creiem que hi hagués cap reassentament de l'estat –com tampoc la moció de censura comportava establir el règim amb el PSOE, com també es va escriure-; però un boicot no és una forma «d'acumulació de forces», sinó una demostració de força, de molta força i capacitat d'organització del moviment. Si no, es queda en una abstenció. I així era, perquè a la proposta que van dirigir a la CUP i a les organitzacions de la CUP-CC, es deia: «*La forma com es concreti el boicot dependrà de les forces... La proposta consisteix concretament en la*

constitució d'una candidatura instrumental per part de la CUP-CC de cara al 10N amb el compromís de retirar la candidatura a l'últim moment i exercir una abstenció o vot nul massiu ...»(Doc. Presentat pel debat del 28/09/19). No, abstenció no és boicot: és molt diferent; l'una és inhibició i l'altre enfrontament i màxim xoc amb el règim democràtic burgès. No som abstencionistes, no cridem els treballadors i les classes populars a que s'inhibeixin del que passi en política. Si tenim forces, organitzarem el boicot, però si no, els cridarem a participar i construir una alternativa per denunciar el règim i el sistema.

Tampoc compartíem la posició de Poble Lliure, més que pel que deia el seu document (que tenia molts elements, com el nostre), perquè havíem viscut en primera persona la conformació del Front Republicà i com el seu plantejament de «bloqueig» – que també es repetia en el

Equip de la candidatura de Barcelona, amb la nostra companya Esther del Alcázar al número 5.

document d'enguany- deixava la proposta en un front patriòtic. Els mecanismes interns de la CUP però, que descomponen els documents i agrupen el que consideren al marge de les opinions dels autors, van fer que, en les propostes a votar, la nostra i la de Poble Lliure coincidissin en la major: presentar-se. Tot i que no vam poder ser en el debat, per un vot van decidir presentar-se.

Vam participar activament en les propostes de programa, però vam topar en el mètode de confecció de les llistes. No només es presentava com una llista tancada davant la qual només es podia assentir sinó que, a sobre, decidia el SN de la CUP l'ordre en què havíem d'entrar els representants de les diferents organitzacions. Un mètode tan burocràtic només s'explica pels acords de llistes entre Endavant i Poble Lliure al servei de mantenir els seus equilibris interns. Vam anunciar que denunciariem la manca de democràcia i que ens negàvem a participar en la pugna pels llocs de les organitzacions. I tant a Barcelona com a Girona vam plantejar que fessin el que consideressin oportú. Si vam acabar ocupant a Barcelona el lloc cinquè va ser perquè les altres organitzacions així ho van proposar.

La campanya i el resultat

La campanya va estar falta d'actes, de treball per la base disputant el vot sobretot fora de les zones de confort però, tot i així, amb un bon contingut. Malgrat tot, va haver-hi un molt bon resultat, demostrant que hi havia espai i molta gent l'esperava, encara més després de la sentència i de les massives i combatives mobilitzacions. Es van treure 244.754 vots, un 6,35%, que comporten 2 diputats i es va quedar molt a prop d'un tercer per Girona.

Aquests resultats s'emmarquen en un creixement de l'independentisme petit (només 7.000 vots, el 0,4%),

que no arriba al 50%, però manté la tendència a l'alça malgrat la repressió post-sentència. Dins aquest espai, l'entrada de la CUP-PR genera canvis en la distribució dels vots. ERC segueix al capdavant i molt lluny de JxCat i de la CUP-PR: de cada 100 vots, 53 són per ERC, 32 per JxCat i 14 per la CUP-PR. Però ERC per 150.000 vots i, donat que la CUP-PR aconsegueix 130.000 més que Front Republicà (113.008 vots), tot fa pensar que venen d'ERC. En el cas de Barcelona ciutat -on CUP-PR obté un 6,9%-, mentre ERC perd uns 29.000 vots, la CUP-PR en treu uns 28.000 més que el FR.

Ara bé, a diferència d'ERC, que té el vot repartit homogèniament amb incursions en zones no independentistes, la CUP-PR el té molt irregular, no només per circumscripcions (Tarragona 5,7 %; Girona 8,9%, Lleida 6,8%; Barcelona 6,9%) sinó en el tipus de territori. Així, treu poc en el Baix Llobregat: a l'Hospitalet de Llobregat no es passa del 2,9% (només creix en 1.700 vots respecte el FR), mentre ERC creix i arriba al 13,8%. És la tònica a la resta de la comarca: Cornellà (2,8%), El Prat o Gavà (2,6%). Una mica més alts són els percentatges del Vallès, amb un 5% a Terrassa o un 6,16% a Sabadell. O a Mataró (5,37%), encara que sigui la més baixa de les poblacions del Maresme.

Per contra, a les comarques centrals i gironines i, en general, als municipis tradicionalment més sobiranistes, la CUP-PR treu

**CLASSE TREBALLADORA,
REPRESSIÓ I REPÚBLICA**

MIREIA VEHÍ, CAP DE LLISTA CUP-PER LA RUPTURA
DIEGO REJÓN, SINDICALISTA DE SEAT
SEBAS HUGUET, SINDICALISTA ESTIBADORS
ESTHER DEL ALCÁZAR, LI I CANDIDATA DE CUP-PR

DIMECRES 30 OCTUBRE 19H
COTXERES DE SANTS
(ENTRADA PER PLAÇA BONET I MUIXI)

LLUITA INTERNACIONALISTA
@LUCHAINTERNACIO
LUCHAINT@TELEFONICA.NET

Cup PER LA RUPTURA
LI Lluita Internacionalista

xifres molt més altes com ara del 15 al 23% en pobles del Berguedà; el 11,59% de Vic i més en altres poblacions d'Osona; més del 9% a Manresa o Sallent que arriben al 13,13% a Moià, per citar-ne tres del Moianès. A Vilanova s'obté un 7,88%, a Vilafranca 9,79% i, a Valls, 9,46% (Alt Camp, Tarragona). A Lleida al Pallars, a Sort un 13,52%, Girona ciutat un 10% i a comarques gironines, Banyoles (11,11%), Celrà (21,42%), Figueres (5,89%), Olot (9,69%).

Les xifres també reflecteixen les debilitats: cal una major implicació en les lluites obreres i socials, on és més difícil perquè és on menys tradició independentista hi ha. Cal que la CUP-CC prengui definitivament distància del Govern de la Generalitat i les seves retallades, amb un balanç sense concessions cap a la política d'ERC i JxCat.

Però la porta que ha obert la CUP-PR cal mantenir-la oberta i reforçar-la perquè possibilita avançar cap a una eina política comuna i imprescindible en la lluita contra el règim i el capital: un front dels i de les treballadores i els pobles.

Esther del Alcázar

Anticapitalistes després de l'acord PSOE- Podem

Particular importància per Anticapitalistes tenen els resultats de les eleccions a Andalusia, on Teresa Rodríguez i José María González «Kichi», són alhora dirigents del corrent d'esquerres i figures visibles de Podemos. *Ahora Andalusia*, era la coalició de Podemos i IU-CA, i el 10N va perdre 100.000 vots, més del 15%, el mateix retrocés que UP a nivell de l'estat.

Anticapitalistes ha criticat la política de la direcció de Pablo Iglesias, però tampoc a Andalusia s'ha fet una política diferenciada de l'oficial. Per exemple, Anticapitalistes defensa el dret d'autodeterminació, però la direcció andalusina no aixeca la veu per solidaritzar-se, ni tan sols surt a respondre les greus declaracions del dirigent d'IU Cayo Lara quan atacà la solidaritat de la direcció del Sindicat Andalús de Treballadors i Treballadores (SAT) amb Catalunya.

Ara Teresa Rodríguez critica l'acord PSOE-UP, exigint que Podemos estigui a l'oposició valenta i reflexionant: *«a veces lo peor de la aparición institucional de la extrema derecha es la derechización de todo el panorama político, el abandono del espacio de la impugnación y el crecimiento consecuente de la extrema derecha en ese espacio»*. També en el comunicat d'Anticapitalistes a Catalunya davant el 10N denunciava: *«El gir governista adoptat per la direcció de Podemos i assumit per la resta de forces han desnaturalitzat el que era un projecte alternatiu al bipartidisme i al règim.»* L'entrada en un govern PSOE-UP culmina l'abandonament de Podem de qualsevol perspectiva de ruptura. És possible continuar en el suport crític d'un govern que seguirà aplicant la repressió a Catalunya i retallades a les classes populars? Què farà aleshores Anticapitalistes? Fins ara la política d'Anticapitalistes que no passa de la crítica a la política de l'aparell de Podem actuava com un fre al desenvolupament d'un corrent d'esquerres dins l'organització, davant la deriva de l'equip d'Iglesias. A Catalunya davant el 10N el corrent d'esquerres de Podem i els Comuns saludava la presència de la CUP-PR, cridant al vot a Comun i CUP-PR, tot afirmant que la presència de la CUP-PR pot *«ser un pas per a una recomposició política que haurà d'anar més enllà dels espais pre-existents per agrupar tots els sectors amb un projecte rupturista i connectar amb la nova generació activista emergent.»* També a la declaració estatal pel 10N on cridaven a donar un vot crític a UP, deien: *«no n'hi ha prou amb enunciar els eixos de la política revolucionària: cal construir una força política i social organitzada a escala estatal capaç de fer-los efectius»*.

Compartim des de Lluita Internacionalista la necessitat d'eixamplar l'espai de CUP-PR a Catalunya, i d'obrir un front estatal a l'esquerra d'UP, contra la Monarquia, pel dret d'autodeterminació i contra el capitalisme. Aquesta seria la tasca.

18/11/2019

Josep Lluís del Alcázar

Macroeconomia

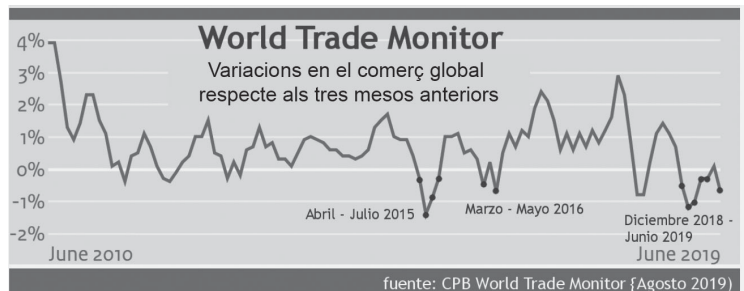
Crisi econòmica

Les taxes de creixement de l'activitat econòmica estan baixant. És una mala notícia per a nosaltres els treballadors i treballadores perquè en el capitalisme això anuncia més acomiadaments, més desnonaments i més pobresa tret que resistim.

Aquests dies ja les televisions informen sobre el canvi climàtic després de gairebé 40 anys de negacionisme. El canvi climàtic també és una mala notícia per a nosaltres els treballadors i treballadores perquè en el capitalisme els propietaris dels mitjans de producció no paralyzaran la manufactura contaminant o dilapidadora ni establiran una economia al servei de les necessitats humanes i naturals, si no els obliguem imposant el socialisme.

Les taxes de creixement són: el Canadà 1,3%, França 1,3%, el Japó 1,2%, Regne Unit 1,2%, Rússia 0,9%, Brasil 0,5%, Alemanya 0,4%, Itàlia 0,0, Mèxic -0,7%, Turquia -2,6%, l'Argentina -5,8%. La Xina creix el 6,2% (la taxa més baixa en 30 anys). Els EUA el 2,6% (3 punts menys que en 2018 i amb perspectives baixistes). L'Índia i Indonèsia creixements alts amb desacceleració ràpida. Estat espanyol 2% i reduint-se en els propers anys.

Pot ser que estiguem arribant al final de la falsa recuperació de la crisi desencadenada en 2007-2008.

Aquesta falsa recuperació diversos autors l'han qualificat de "llarga depressió". En aquests últims anys les empreses van recuperar la seva taxa de beneficis, que des de fa 2 trimestres ha començat a baixar per a les empreses privades no financeres (bàsicament les productives) de les 500 majors dels EUA.

A nivell mundial. 1 - El deute (públic + privat + empreses) ja és de més del 300% del PIB mundial. En una dècada s'ha gairebé duplicat. 2 - Des de 1980 augment de la desigualtat i concentració de la riquesa. En occident, des de 1980 s'ha triplicat el percentatge dels dividendes respecte dels salaris. 3 - Des de finals del 2018 el comerç global ha baixat a un mínim no vist des de 2007-2009. 4 - La inversió productiva s'ha parat. A nivell mundial la indústria ja està en recessió i s'està contagiant als serveis (sanitat, ensenyament, turisme... dels quals depenen molts llocs de treball). 5 - Mercats saturats. Les vendes d'automòbils als EUA estan estancades des de fa 20 anys. Segon any de caiguda de vendes d'automòbils a la Xina.

En l'estat espanyol: 1 - El deute públic espanyol ha passat de 0,38 bilions en 2007 a 1,2 bilions en 2019. S'ha triplicat. 2 - Entre 2007 i 2017 l'estat espanyol ha perdut 0,5 milions de llocs de treball industrials. 3 - L'afiliació a la seguretat social ha baixat en 212.984 treballadors/es

+ Canvi climàtic

després de l'estiu. És la pitjor dada des de 2008. 4 - La taxa de creixement ha passat de 3,6% en 2015 a 2% en 2019 i amb perspectiva baixista. 5 - Les vendes d'automòbils baixen el 9,2% en 2019. 6 - El turisme baixa aquests dos últims anys. 7 - Exportacions molt dependents de l'automòbil. 8 - 5.000 desnonaments al mes, pobresa, pèrdua de poder adquisitiu i bombolla del lloguer d'habitatge (habitacions a 500 euros al mes a Barcelona). La meitat de les pensions estan per sota del salari mínim.

En la passada crisi 2007-2008 els bancs centrals i els governs d'occident van parar l'allau de fallides amb rescats bancaris i la compra de crèdits, hipoteques, solars i habitatges a bancs, promotors i constructors. D'aquí ve que es tripliqués el deute públic en l'estat espanyol, els 5.000 desnonaments mensuals, que es potenciï la bombolla del lloguer i que milers d'habitatges romanguin buits mentre famílies i persones quedin sense casa.

Amb la creació de diners pels bancs centrals i pels bancs comercials s'ha guanyat temps però aquests diners no han anat al procés productiu ni a inversions per a la transició per al canvi climàtic ni per a solucionar necessitats humanes no cobertes ni a crear ocupació. El gruix de les inversions en economies capitalistes (quan no estan en economia de guerra) les decideixen empresaris privats, que tenen per guia l'augment de la taxa de benefici.

Per a entendre els desorbitats privilegis dels bancs privats és útil conèixer que als EUA destinen més d'un milió de dòlars diari a labors de "lobby" per a promoure lleis que els afavoreixin. A Europa, des del tractat de Maastrich, els governs tenen tancat el pas a obtenir directament els

diners que necessiten del Banc Central Europeu (BCE). El BCE cedeix una proporció dels diners als bancs comercials a interès zero, que poden augmentar la quantitat i ho presten als estats i empreses afegint un interès. Els bancs i grans empreses utilitzen aquestes facilitats per a proveir-se de diners per a especular però no realitzen inversions productives ni creen ocupació ni milloren els salaris. Resultat d'això es produeix una crisi de sobreproducció: la demanda es deprimeix perquè els treballadors i treballadores no disposen de suficients diners per a pagar per cobrir les seves necessitats. Si a més el fruit de l'especulació és l'habitatge, els treballadors i treballadores ens trobem agafats en pinça entre atur o salaris baixos i precaris i lloguers o preus d'habitatge disparats.

Es tracta d'una crisi cíclica més? Per ventura ho va ser la de 2007-2008? Són ambdues la manifestació de l'esgotament de les consignes neoliberalistes per a garantir l'augment de la taxa de benefici implementades a partir dels 80 per Reagan i Thatcher i els seus continuadors? Podria ser una d'aquestes opcions, però si

afegim a la situació el canvi climàtic que ja truca a la porta (veure article en aquesta mateixa revista) i el calendari de les previsions de les baixades de producció de combustibles fòssils i dels principals minerals, ens porta a pensar que ens estem acostant a la situació que o aconseguim el socialisme o anem a la barbàrie. Per a evitar-ho, organització i mobilització.

No al pagament del deute públic.
Expropiació i nacionalització de la banca i dels sectors productius estratègics.
Política de plena ocupació.
No als acomiadaments.
Repartiment del treball.
Ampliació dels serveis públics en els sectors de cures i dotació suficient en la resta.
Habitatge públic, lloguer en proporció al salari.
Pla accelerat per a complir objectius ambiciosos d'emissions, d'adaptació a noves circumstàncies fruit del canvi climàtic i per a influir internacionalment en el mateix sentit.

25/9/19
Victor Messeguer

Nota: <https://is.gd/mg5ffp>
aquí estan els enllaços.

La crisi climàtica és la punta de

En un article de gener del 2008 sobre el canvi climàtic que vam publicar en la nostra revista, dèiem, en comentar els resultats de la Cimera pel Canvi Climàtic de Bali, «*Els experts sobre canvi climàtic reunits a París van arribar, per primera vegada després de més de quinze anys de recerca, a l'acord que el clima a la terra està canviant com a conseqüència de l'acció humana. L'emissió incontrolada de diòxid de carboni a l'atmosfera és la causa principal.*»

En aquesta reunió s'apel·la a la urgent necessitat que se celebri una Cimera política on es puguin prendre les mesures necessàries per a frenar les emissions i que comenci el procés cap a un nou acord in-

reiteradament que no pas prendre les mesures necessàries. En el 2019, però, la majoria dels governs són conscients que es tracta d'una realitat; ja no parlem de canvi climàtic sinó de crisi climàtica.

En aquesta última setmana hem viscut importants jornades de mobilització per a exigir mesures urgents que frenin l'augment de la temperatura i les seves conseqüències. La setmana començava amb la celebració d'una Cimera a les Nacions Unides dins de la celebració de la seva Assemblea Anual. Una Cimera que passarà a la història principalment per dos fets destacables; el primer, la intervenció de l'activista

Però el més important que hem viscut aquesta setmana són les grans mobilitzacions encapçalades pels estudiants en defensa del planeta i exigint mesures contra la crisi climàtica. Això és un fet molt important perquè ells seran, d'aquí a pocs anys, els experts i els responsables de prendre les decisions que afectaran el nostre futur i el del nostre planeta.

Més que una crisi climàtica

La crisi climàtica, conseqüència de l'augment dels gasos d'efecte d'hivernacle, és només un dels problemes a què ens enfrontem si volem mantenir un planeta on sigui possible la nostra vida. Per això cal ampliar el marc de referència i no parlar només de crisi climàtica sinó de crisi ambiental i de destrucció dels ecosistemes, que són la base de la vida. Potser les futures generacions poden viure en un planeta més càlid, però si les seves aigües estan contaminades per metalls pesats o els grans ecosistemes naturals terrestres i marins estan destruïts, la vida serà molt difícil -sinó impossible-.

La complexa situació a la que ens enfrontem la podem visualitzar, a mode d'exemple, si parem atenció a dues notícies emeses en el noticiari de TV3 -migdia del 25 de setembre-.

La primera sobre les conseqüències del canvi climàtic; en ella es comenten els resultats dels estudis que han presentat aquesta setmana els experts de l'ONU, segons els quals, si es manté la tendència en l'augment de la temperatura, el nivell de mar pujarà gairebé un metre abans del 2100. Com a conseqüència, milions de persones es veuran obligades a desplaçar-se des de les zones litorals a l'interior i algunes poblacions quedaran submergides sota les aigües.

La segona notícia era la inauguració de l'aeroport més

ternacional que reemplaci al Protocol de Kyoto, que caducarà el pròxim 2012".

Han transcorregut 11 anys i estem constatant que les prediccions dels experts respecte el canvi en el clima terrestre s'estan complint. En el 2007 tots els experts ja exigien als polítics la necessitat de prendre mesures. Plantejar mesures per a reduir les emissions dels gasos responsables d'aquest canvi, tanmateix, representa una transformació important en el model econòmic i de producció i ha estat més fàcil no enfrontar-s'hi o fins i tot negar-lo

sueca Greta Thunberg amb un discurs molt dur i exigent i, el segon, l'absència dels Estats Units i del Brasil. Donald Trump, president del país que contribueix en un 30% a les emissions de CO₂, continua negant el canvi climàtic. Jair Bolsonaro, president del Brasil, en la seva intervenció a l'Assemblea General va declarar que la selva amazònica, en referència als incendis d'aquest estiu, és territori del Brasil i que, l'afirmació dels experts segons la qual aquesta exerceix de pulmó per a la terra, és falsa.

L'iceberg de la crisi ambiental

gran del món, a Pequín, amb una superfície equivalent a l'àrea urbana de Barcelona i que predisposa un trànsit anual de més de 70 milions de persones. La seva sola construcció ja suposa un gran impacte ambiental i la seva posada en funcionament un increment del trànsit aeri, una de les principals causants de l'augment de CO₂.

Per a poder plantejar mesures amb la finalitat de revertir la crisi ambiental és necessari entendre com hem arribat a ella. Aquest article només pretén aportar algunes reflexions sobre tal procés.

El principi l'hem de situar en la revolució industrial. Els gràfics següents ens mostren el creixement de la població mundial i l'augment del CO₂ atmosfèric. Si els comparem podem constatar que les corbes de creixement són pràcticament iguals.

El descobriment del petroli com a font d'energia ha permès fer un salt molt important en el desenvolupament de la humanitat. La població mundial he experimentat el major creixement demogràfic de la seva història. Des del principi de la industrialització, la població s'ha multiplicat gairebé per 10. A principis d'aquest segle no superava els 7 mil milions d'habitants i s'espera que en només 100 anys aquesta s'incrementi fins als 10 mil milions.

Però, aquesta transició, com ha estat possible? Hem de tenir present que per a viure necessitem l'aportació constant d'energia:

Durant milers d'anys aquesta energia era la que ens proporcionava el Sol, la biomassa i, posteriorment, l'aigua i l'aire. El descobriment del carbó i més tard del petroli han permès disposar de grans quantitats d'energia (procedent de la biomassa emmagatzemada i transformada durant milions d'anys; la

seva combustió, per tractar-se de matèria orgànica, genera CO₂).

La importància del descobriment del petroli no només ho ha estat en tant que font d'energia, sinó també en tant que principal matèria primera per a l'obtenció d'una gran quantitat de productes. És la principal font de carboni per a la síntesi de nous compostos, entre ells els adobs, que han permès la millora en la producció d'aliments; així com de molts medicaments, que han contribuït el creixement demogràfic en qüestió.

Però, com tota moneda, té dues cares. Si la cara positiva del descobriment de petroli ha estat un desenvolupament econòmic i social important, la cara negativa és conseqüència de les mans que l'han monopolitzat. Hem de tenir present que el descobriment del petroli es produeix ja en plena època capitalista, en què el món es veu sota el domini d'unes poques potències econòmiques.

Si hem de resumir breument els fonaments sobre els que s'assenta l'economia capitalista, aquests són dos; el primer i més important, l'obtenció de la màxima taxa de beneficis; el segon, la immediata: tal benefici cal obtenir-lo en el més

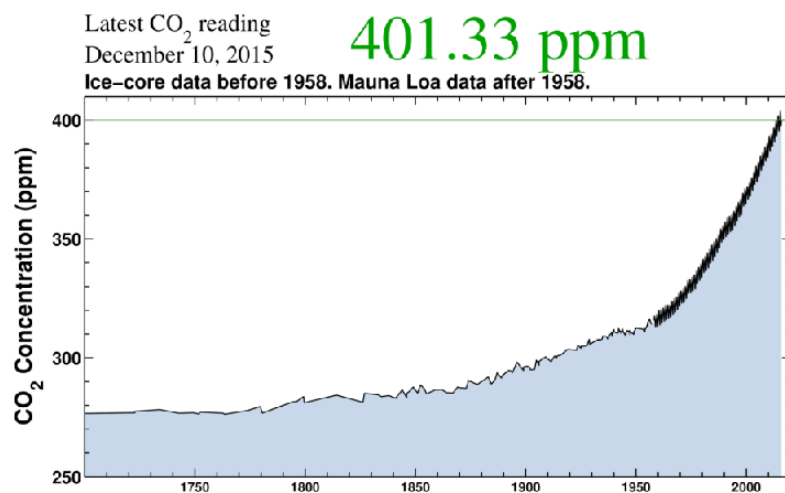
curt lapse de temps possible ('ara'), sense tenir-ne en compte les conseqüències a llarg termini.

Cursa pel benefici

Beneficis que han d'augmentar cada any. Quan parlem de si l'economia d'un país va bé o malament fem en referència al seu PIB, és a dir, els béns materials que s'han produït i venut, exportat i importat. Per a aconseguir els seus objectius és necessari que ens veiem incentivats i forçats a adquirir constantment nous productes; han creat una societat de consum que va molt més enllà de la simple disposició d'aquells recursos que permetin una millor qualitat de vida. Però el nostre planeta és finit i no és possible aquest creixement a base de béns materials de manera indefinida i per a tota la població. Això significa que el creixement d'uns implica la pèrdua d'uns altres.

Com hem dit anteriorment, per a plantejar mesures que evitin el desastre que representa la crisi ambiental i en particular una de les seves cares, que és el canvi climàtic, hem de saber quines són les principals fonts de contaminació i d'emissió de gasos amb efecte hivernacle.

Quan parlem d'impacte ambiental no només hem de pen-

Incremento de la cantidad de CO₂ desde 1700 hasta la actualidad
(Imagen tomada del Instituto Scripps de Oceanografía en San Diego)

Lluita Internacionalista 164, novembre-desembre 2019

sar en l'emissió de gasos de tal efecte, sinó també totes les substàncies que contaminen tant l'aire i l'aigua com la terra i que són els causants de la destrucció dels ecosistemes marins i terrestres. El CO₂ no és en sí un gas contaminant ja que forma part del cicle de la vida dels ecosistemes; per a regular la seva concentració atmosfèrica és important una reducció en les emissions però també cuidar i conservar els ecosistemes consumidors d'aquest CO₂.

L'impacte de la producció

Per a analitzar l'impacte ambiental que té la producció, tant de béns de consum com d'aliments, en l'actual economia capitalista i en una època dominada per les grans potències econòmiques i les grans corporacions transnacionals podem considerar on i com s'obtenen les matèries primeres i les fonts d'energia, on i perquè es duu a terme la producció de béns i com es realitza la seva distribució i comercialització.

Les principals matèries primeres són els metalls i els derivats del petroli i la principal font d'energia és el petroli mateix.

Ens estan dient constantment que la pròxima revolució serà la tecnològica, que el futur és el món digital i virtual, que tot estarà connectat i que tant la intel·ligència artificial com la robòtica són les seves peces fonamentals. Però aquesta revolució necessita d'ordinadors (i bateries) cada vegada més potents i, ara per ara, això només és possible amb la utilització de metalls. Per a disminuir la contribució de CO₂ del transport, ens incentiven a canviar els cotxes amb motors de combustió per altres amb motor elèctric, les bateries dels quals requereixen grans quantitats de tals metalls, però en canvi no ens expliquen què pot significar a nivell de contaminació i impacte ambiental la fabricació d'aquestes bateries ni què farem amb elles quan ja no funcionin.

Així la nova revolució

tecnològica potser no necessita tant de petroli, i per tant impliqui menys emissions, però cada vegada necessitarà més quantitat de metalls anomenats 'terres rares', que es troben en quantitats molt petites, pel que la seva extracció resulta difícil i costosa. En aquests moments, un dels més importants és el coltan, que es troba en determinades zones d'Àfrica; així com l'or i el platí. L'impacte ambiental que ocasiona la seva extracció és molt gran; talment ho és la quantitat d'energia que requereix i la de residus contaminants que genera. Ens podem preguntar, també, com és que el seu preu és manifestament baix. Doncs resulta que, en el procés d'obtenció, no es contempla la necessitat de tractar els residus per tal d'evitar que no contaminin el sòl o l'aigua de la zona, ja que aquest procés es duu a terme en països les antigues metròpolis dels quals han aconseguit que no existeixin lleis que regulin la contaminació. A més, en aquests contextos territorials, la població pateix greus explotacions laborals (perfectament documentades) que permeten un gran abaratiment de costos en mà d'obra.

Destrucció d'ecosistemes

Aquesta contaminació destrueix els ecosistemes i, amb ells, la vida en aquestes zones. Amb això, es contribueix a la destrucció del sistema ecològic planetari. A més, no hi ha cap llei europea o nord-americana que obligui a les grans indústries del sector tecnològic a construir plantes per al reciclatge d'ordinadors, telèfons mòbils i altres aparells o electrodomèstics (només Suïssa en té una i és obligatori portar allà els ordinadors inserbibles), dels que no es contempla la necessitat de recuperar els metalls que aquests contenen, amb l'elevat cost que això suposa. Només a nivell d'exemple, els ordinadors usats s'exporten a zones d'Àfrica on es cremen les seves plaques, en circumstàncies humanes la-

mentables, per a obtenir-ne els preuats metalls; això ocasiona una gran contaminació de les aigües, greus problemes de salut i genera màfies de l'or i el platí.

La major part dels metalls utilitzats en la nostra vida diària (alumini, ferro,...) van a parar als grans abocadors d'escombraries. Si seguim així, en un futur no gaire llunyà s'hauran de tractar aquests residus, amb un gran cost, per a poder recuperar allò que ara podem separar i reutilitzar.

El petroli i els seus derivats són una altra de les principals fonts de matèries primeres. Són milers els nous materials que anualment s'aconsegueixen sintetitzar a partir dels múltiples derivats del petroli. Encara que la base de tots aquests materials és el carboni, els éssers vius no són capaços de degradar-los i incorporar-los de nou als cicles vitals. La indústria només ha investigat les seves utilitats i els mètodes d'extracció més econòmics, però no ha invertit un sol dòlar per a estudiar el seu impacte una vegada utilitzats, ni la forma de convertir-los novament en matèries primeres. El problema que tenim és l'enorme quantitat d'envasos i utensilis de plàstic, que en una gran proporció es troben en els oceans, provocant greus problemes sobre la vida marina.

A més, el petroli és la principal font d'energia en aquest moment arreu del planeta. No només en el transport sinó també en l'obtenció d'energia elèctrica. La pressió que han exercit les grans companyies petrolieres i energètiques per a mantenir els seus monopolis no ha permès la inversió en la recerca i posada en funcionament de fonts alternatives d'energia com ara el desenvolupament de les plaques solars o els molins eòlics. Perquè aquestes noves fonts d'energia siguin eficients han d'estar descentralitzades i prop del consumidor, però això va en contra dels interessos de les grans companyies. A Espanya, amb l'anterior govern socialista, es va aprovar una llei per a la creació de petits

parcs d'energia solar per a donar una alternativa econòmica a la població en zones agrícoles; el govern del PP va anul·lar aquesta llei i el projecte de potenciar l'energia solar.

Per tal d'aconseguir el màxim en la taxa de beneficis, cal incrementar el cost del producte final (el que dificulta la seva comercialització) o bé disminuir el seu cost de producció; però, com aconseguir aquesta disminució? Desplaçant la producció, principalment d'aquelles indústries que requereixen més mà d'obra i que són més contaminants: des de zones on els costos laborals són més alts i les lleis ambientals més exigents (com a Europa o els Estats Units) a zones subdesenvolupades com els països asiàtics i Amèrica Llatina.

Tèrmiques i nuclears

La creació de grans complexos industrials requereix gran quantitat d'energia localitzada i per tant produïda en grans centrals elèctriques. Actualment, satisfer aquesta alta demanda només és possible amb centrals tèrmiques o nuclears. La Xina, una de les principals fàbriques del món, incrementa anualment entre un 3 i un 4% les seves emissions de CO₂ i, com que la seva principal font és el carbó, allibera a l'atmosfera altres gasos contaminants i perjudicials per a la salut.

També podem parlar de la producció d'aliments, els quals cada vegada més es concentren en enormes extensions controlades per grans multinacionals que invaeixen el mercat amb productes a uns preus que no permeten la supervivència dels petits agricultors locals. Per altra banda, aquests grans monocultius industrialitzats necessiten importantíssimes quantitats d'energia i aigua.

La producció de béns i aliments no té cap raó de ser si aquests no arriben al consumidor final. La concentració de la producció en zones determinades fa necessari el transport fins al consumidor. La major part es transporta per via marítima, lo qual genera un

impacte en la concentració de CO₂ molt important. Segons una notícia publicada en eldiario.es, «15 dels vaixells més grans del món emeten tanta contaminació atmosfèrica com 760 milions d'automòbils»

En aquesta imatge de la contaminació de CO₂ a Europa, mesurada des de l'espai, podem apreciar que una de les zones on es concentra és la zona del Canal de la Mànega, a causa del trànsit de vaixells de transport de mercaderies.

Al transport marítim li hem de sumar l'augment del transport aeri -de mercaderies-. Aquest s'ha incrementat molt en les últimes dècades. El transport aeri conjuga dues característiques que el fan indispensable per a la logística moderna. D'una banda l'eficàcia i seguretat i, de l'altre, la rapidesa en els lliuraments. Amb el pas del temps, i a causa de la popularització d'aquest, en l'actualitat és responsable del 3% de les emissions de CO₂.

Nosaltres sabem que només una revolució socialista pot plantejar una solució radical a aquesta situació, però també sabem que fins no arribar a ella és necessari veure quins canvis hem d'exigir als nostres dirigents i com hem d'actuar en tant que societat. En les mobilitzacions viscudes aquests dies hem escoltat propostes que són un primer pas important. Les classes

econòmiques dominants i els governs que les sustenten no canviaran la seva política econòmica sinó és per la pressió de la gent; per això és tan important l'actual mobilització i ho serà encara més quan la gent vegi que, gràcies a ella, s'aconsegueixen els primers canvis. Un d'ells, i que aquests dies hem escoltat pels carrers, és la necessitat en la millora del transport públic per a poder reduir el trànsit de vehicles a les nostres ciutats i carreteres.

Però un pas més implicaria pensar d'on procedeix el que consumim i ser conscients de les nostres decisions. Com, per exemple, a l'hora de decidir si determinat producte el comprem per Amazon (tant habitual en els nostres dies) o bé mirem d'aconseguir-lo a través d'un comerç alternatiu; local, energèticament viable, just, etcètera -lo qual implica renunciar a la comoditat de comprar per internet, amb tot el lastra ambiental i energètic que implica-.

La conscienciació popular és el primer pas per a unir-nos, mobilitzar-nos i lluitar. Aquesta lluita és la que ens pot portar a la revolució amb la qual imposar un nou sistema econòmic que tingui per centre el nostre planeta, les persones i els ecosistemes que fan possible la vida de totes nosaltres.

Anna Morelló

25 de novembre - Dia de la NO violència contra les dones

Prou violència política i patriarcal contra les dones!

El 25 de novembre de 1960, les germanes Mirabal, Pàtria, Minerva i Maria Teresa, van ser assassinades per la dictadura de Leónidas Trujillo a la República Dominicana. A més de ser perseguides per enfrontar-se al govern fàctic, van ser brutalment aniquilades pel fet de ser dones i de rebel·lar-se contra els mandats patriarcal de la seva època. Avui, gairebé seixanta anys després d'aquesta massacre, tornem a reclamar, amb força: Prou violència política i patriarcal contra les lluitadores que s'enfronten als governs ajustadors!

A Xile, la mobilització revolucionària que porta endavant el poble xilè contra el govern assassí i genocida de Piñera ve resistint heroicament la repressió policial de carabiners i de l'exèrcit, amb un alt cost: més de 60 persones mortes i més de 2200 persones ferides, de les quals més de 200 han perdut part de la vista. Però les violacions dels drets humans d'aquest govern s'exacerben en el cas de les dones i les persones amb identitats dissidents les quals són violades i pateixen tot tipus de vexacions sexuals al ser detingudes. Aquest és el cas de Daniela Carrasco, àlies «la mimo», segrestada, violada, torturada i penjada (assassinada) nua en una plaça pública; fet que demostra la violència brutal que hi ha per part de forces especials de carabiners. A Bolívia, el govern ultra-reaccionari de Æñez-Camacho, que el va assumir aixecant les banderes de l'oligarquia pro-imperialista de l'Orient, amb majúscul racisme i a la par amb el mandat de la reaccionària església catòlica en contra de les dones, ja està avançant amb tota mena de violències i crims contra les «mujeres de pollera»; les treballadores, les

indígenes i les camperoles, especialment colpejades i denigrades en els enfrontaments als carrers. A l'igual que el govern de Lenin Moreno a Equador, servil a l'FMI, aquests governs capitalistes i patriarcal s'acarnissen especialment contra les dones que surten a lluitar, que enfronten l'alça del cost de vida, els plans d'explotació i l'entrega dels recursos naturals del territori a agents exteriors o privats.

A més, en països com els Estats Units, Brasil, Polònia, Panamà, República Dominicana, entre d'altres, els reaccionaris governs continuen intentant avançar sobre els drets conquerits per les dones respecte l'avortament, l'accés a mètodes anticonceptius, el reconeixement de la violència de gènere o la no discriminació. Mentre que en altres països del món, com Argentina, Mèxic, Turquia, Perú o l'estat Espanyol entre d'altres, continuen creixent o es fan més visibles les taxes de feminicidis i transtravesticidis.

Però així com gran és l'atac, tant i més gran és l'organització i la resistència de les dones, que, des de 2015, venen sent pioneres en les mobilitzacions d'arreu el món. Amb la quarta onada de lluites feministes, no només es va posar al descobert la violència patriarcal que colpeja, viola i assassina a les dones pel sol fet de ser-ho; sinó que també la importància d'aquest model de dominació per tal de possibilitar la supervivència del sistema imperial-capitalista en crisi, que resisteix a costa de la sobreexplotació del poble treballador; i en especial de les treballadores. Al món capitalista i patriarcal, les dones a qui no se'ls reconeix el treball de

cura, són les més pobres entre els pobres, les més discriminades en els llocs de treball i espais socials; les que tenen els treballs més precaritzats, les que cobren menys per igual treball –respecte els homes–; les que són majoria a càrrec de les famílies amb menys recursos, les primeres en ser acomiadades davant de les crisis econòmiques i a les que se'ls nega el dret a decidir sobre les seves vides i els seus cossos. Per això, des del crit de #NiUnaMenos, el reclam de la #MareaVerde per l'avortament legal a tot el món, el #MeToo contra la violència sexual o el #ParoMundialdeMujeres contra la discriminació laboral i l'ajust, s'ha anat demostrant que la única manera d'acabar amb la violència patriarcal en totes les seves formes és sortint als carrers i enfrontant els governs capitalistes que se serveixen d'elles per garantir els super guanys dels empresaris, organitzant-nos de manera independent respecte els partits patronals.

Aquest 25 de novembre, més que mai, reclamem: Fora Piñera de Xile! ¡No al cop i al govern reaccionari de Æñez a Bolívia! Prou de violència sexual contra les lluitadores! ¡#NiUnaMenys, #VivasNosQueremos! Prou femicidis i transtravesticidis! A baix els plans d'ajust i lliurament dels governs capitalistes de tot el món!, Plata per combatre la violència de gènere, no per l'FMI! ¡El deute és amb les dones! Organització independent de les dones treballadores del món per arrencar tots els nostres drets!

18/11/19

Unitat Internacional de Treballadores i Treballadors - Quarta internacional (UIT-CI)

Declaració davant la invasió del nord de Síria

No a l'operació militar de Turquia!

1. El govern d'Erdogan i el parlament de Turquia avui han resolt enviar les Forces Armades al nord-oest de Síria per a una llarga batalla. Els interlocutors d'aquests cercles comenten que l'objectiu d'aquesta operació no només és per construir «una zona de seguretat» sinó que té la intenció de liquidar totalment les forces dels PYD / YPG (Partit d'Unitat Democràtic / Unitats de Protecció Popular), organitzacions kurdes sirianes considerades per Turquia com a filials del PKK (Partit dels Treballadors del Kurdistan).

Els mateixos portaveus assenyalen que el propòsit principal de l'operació és resoldre el problema de «supervivència» de Turquia i no es limitarà amb una incursió de 35-40 quilòmetres dins de Síria.

2. En primer lloc volem indicar que per a Turquia no hi ha cap amenaça. El país no està davant d'un perill d'invasió i encara que fos així els pobles de Turquia són capaços de defensar el seu país. Una ofensiva contra els pobles d'altres països en nom de protegir Turquia contra un suposat perill de divisió no contribueix a la independència de Turquia sinó just al contrari enforteix la seva dependència a l'imperialisme.

3. Aquesta operació arrossega Turquia cap a un pantà sense sortida i el converteix en un peó de les potències imperialistes i expansionistes en els seus plans de dominació a la zona. Aquestes potències estan donant una baralla fèrria sobre Síria, els seus pobles i les seves riqueses, i utilitzen Turquia com un subcontractista. Tots aquests països poderosos diuen que «comprehen bé la preocupació de seguretat de Turquia», és a dir la provoquen per a l'operació militar, li obren el pas i defineixen els «límits» de la mateixa. Fins i tot per això sacrifiquen les forces locals amb les quals col·laboren. Turquia s'ha de retirar d'aquest joc macabre sobre els pobles sirians.

4. La raó real que arrossega Turquia a aquest joc no prové del no-res: és el caràcter racista,

xovinista i expansionista de el règim de Turquia, que intenta amagar-se darrere d'un discurs fals de «nacionalisme». Per sobreviure, el règim vol crear un deliri xovinista popular. L'operació planificada no és per defensar el país contra els enemics estrangers sinó que té un caràcter d'invasió que provocarà un conflicte fatal entre pobles de la zona. La supervivència dels pobles de Turquia no passa per una guerra amb altres pobles, sinó per l'autodeterminació de tots els pobles per decidir el seu futur lliurement i sota de condicions democràtiques, i de la fraternitat.

5. Aquesta operació decidida pel règim bonapartista està recolzada i provocada per la burgesia. Perquè la burgesia veu grans oportunitats de benefici sobretot en el sector de la construcció en una Síria destruïda i que amb l'actual operació militar quedarà encara més devastada. Per això volen encara més destrucció. Els plans de govern d'Erdogan de construir pobles a la zona d'invasió contribuiran als beneficis no només de les grans empreses de construcció sinó també de les que operen en els sectors com el ferro/acer, ciment i fins la fusta i els electrodomèstics. Això posa tota l'oligarquia patronal unida darrere del règim i el govern. Els patrons volen enfortir els seus imperis empresarials que sobre el foc, la

sang i la mort dels pobles.

6. El cost d'aquesta operació militar que es convertirà en una invasió de llarga durada serà de milers de milions de dòlars. L'economia de Turquia que ja està patint una crisi forta serà encara més esclafada. Però si l'operació li surt bé a el règim els que se n'aprofitaran seran únicament els productors i comerciants d'armes i els patrons amics de govern. En canvi, la factura la pagaran, a més de posar les víctimes de la guerra, els treballadors i el poble que pateix de l'elevada desocupació. Hi ha la possibilitat que el govern anunciï nous impostos per finançar la guerra.

7. L'operació militar de Turquia podrà arribar a fomentar l'alliberament de forces terroristes islamistes, l'activació de les seves cèl·lules dorments i la penetració de grups jihadistes a Turquia per organitzar atemptats sagnants sobre el poble. Així a Síria la guerra civil s'intensificarà un cop més i l'ofensiva dels reaccionaris islamistes i del règim contra els corrents democràtiques i revolucionàries s'endurirà. També el pantà en què Turquia es fica serà encara més profund i crearà una situació de mobilització militar permanent amb un estat d'excepció que va deteriorarà encara més la vida democràtica.

8. D'altra banda, el partit principal de l'oposició, el Partit Popular Republicà, suposadament

socialdemòcrata, ha donat suport al parlament la resolució de guerra amb l'argument «del bé dels nostres soldats», un cop més donant suport al règim bonapartista contra els interessos de la classe treballadora i els pobles de la zona. El PPR assumeix així la responsabilitat de les conseqüències de l'operació militar de el règim turc.

9. Nosaltres estem contra aquest arrossegament dels treballadors i les masses populars a un pantà nefast. La nostra supervivència i interès passen per la col·laboració i fraternitat amb els pobles de l'Orient Mitjà. I això necessita l'autodeterminació lliure i democràtica dels pobles per decidir els seus destins, i la defensa d'aquest dret.

10. Turquia és dependent en l'imperialisme i l'operació militar a Síria enfortirà aquesta dependència. La tasca principal és trencar veritablement aquest llaç de dependència. Per això, cal sortir d'OTAN i tancar totes les bases militars estrangeres al país. A més, cal cridar i assegurar la sortida dels EUA i de totes forces imperialistes de l'Orient Mitjà. Només aquesta política pot establir la solidaritat i fraternitat dels pobles de Turquia amb altres pobles de la zona, començant pel poble kurd.

11. La barrera principal davant l'autodeterminació dels pobles sirians és el camp contrarevolucionari erigit amb la col·laboració del règim dictatorial de Síria i dels països de la zona com Rússia, Iran, Turquia i Aràbia Saudita i els poders imperialistes amb els EUA al capdavant. Aquestes forces actuen no pels interessos dels pobles sinó d'acord amb els interessos de l'imperialisme. L'autodeterminació del poble kurd no s'aconseguirà amb el suport dels EUA sinó amb la lluita unitària dels pobles treballadors. Els problemes de Síria els pot i els ha de solucionar únicament el poble sirianès. Els treballadors del món i les seves organitzacions han de fer costat a les forces democràtiques i revolucionàries.

10 /10/ 2019

*Partit de la Democràcia Obrera
(IDP). Secció de la UIT-QI a
Turquia*

Bolivia

La dreta cavalca la popular i vol apoderar-

Després de 21 dies de lluita, amb 3 morts sota la repressió i violència masclista, Evo Morales va perdre el suport de l'oligarquia i l'imperialisme, representat per l'OEA, i va acabar renunciant.

Quan la mobilització popular no va retrocedir davant la repressió policial i la violència del MAS i els seus «matons», l'oligarquia va abandonar a Evo i es va sumar a la mateixa amb l'objectiu de no perdre el poder. Seguint als seus amos oligàrquics i per por a tals mobilitzacions, la policia es va amotinar i les forces armades van declarar la seva «neutralitat» per després «suggerir» la renúncia del president. Per la seva banda, la imperialista OEA, en qui el MAS va confiar per validar el seu frau, va avançar els resultats de l'auditoria electoral (que encara no va acabar) declarant fraudulent tot el procés electoral. Amenaçat per la mobilització, fracassats els seus intents de contramobilització social, abandonat pels seus aliats i sense els mitjans de repressió a la seva disposició, Evo Morales va renunciar.

Ara, la dreta de Santa Cruz (Camacho), representant de la CAO, CANICO, FEGASACRUZ,

els grans agroindustrials de Santa Cruz, responsables al costat d'Evo Morales del desastre de l'incendi de la Chiquitania, busquen apoderar-se del govern, mitjançant un govern transitori o la successió constitucional. Ells parlen de democràcia però són enemics del poble treballador.

Aquest sector burgès reaccionari ha utilitzat el just odi i el clam contra els 14 anys de govern d'Evo Morales, que en nom d'un fals «socialisme» i «antiimperialisme» va traïr al poble i va governar en benefici de les multinacionals i dels grans grups empresarials de la soja, de la mineria i del gas. Evo Morales i el MAS van traïr l'agenda d'Octubre i van desconèixer els reclams socials com els democràtics del referèndum del 2016 que rebutjaven la repostulació d'Evo.

Centenars de milers de joves fills de treballadores i de classes mitges, i població en general de classe mitja, alta i baixa, van sortir als carrers i els van bloquejar, en les últimes setmanes, repudiant el frau electoral. Els joves especialment tenen un legítim descontentament davant un govern de MAS que durant 14

mobilització se del govern

anys no va garantir treballs dignes i, avui, joves amb o sense estudis universitaris estan condemnats a l'ocupació informal per salaris miserables.

Per aquesta raó milers de treballadors i sectors populars van trencar amb Evo Morales i es van sumar al reclam popular de que marxés i se celebrassin noves eleccions. Sectors sindicals com els sindicats miners de Potosí i Sant Cristòfol; obrers, fabrils, o camperols cocalers dels Yungas, es van sumar. Aquests sectors són diferents a les classes altes i mitjanes de Santa Creu o altres regions de base tradicionalment conservadora i que donen suport al dretà de Camacho i a Mesa. Aquests demagogs dretans, volen utilitzar el descontent del poble per imposar el seu projecte reaccionari i antipopular.

A aquesta protesta se sumen legítims reclams populars, des dels cocalers de Yungas que tenen els seus dirigents presos des de fa més d'un any, i van ser brutalment reprimits, fins al poble potosí en lluita per defensar el liti que Evo va lliurar a les transnacionals (dies abans de la seva renúncia va haver de retrocedir). També els miners assalariats de Sant Cristòfol de Potosí reclamen respecte a les seves conquestes laborals.

D'altra banda, grans sectors de treballadors de la ciutat i el camp van seguir votant per Evo Morales, molts per no trobar una altra alternativa de pes; legítima desconfiança envers Carlos Mesa i altres candidats dretans.

També hi ha rebuig cap a l'acció violenta de bandes armades del MAS que van atacar a miners cooperativistes a Vila Vila i a joves que protestaven a Cochabamba -amb conseqüències fatals (morts i ferits). Posteriorment a la renúncia d'Evo Morales, hi ha rebuig als atacs i incendis produïts per grups de xoc masclistes a El Alto i La Paz.

La dreta es munta sobre aquest

legítim descontentament per imposar la seva pròpia agenda, ocultant-se sota la bandera de «la democràcia». Malgrat que el seu reclam inicial era tant sols la segona volta, van arribar a rebutjar fins el plantejament d'Evo de realitzar noves eleccions «amb un altre Tribunal i altres actors». Ara que Evo Morales ha renunciat, s'afanyen a les conjuracions palatines i les manyes polítiques per imposar un govern reaccionari.

Per això, la seva principal figura és Luis Fernando Camacho, representant de la dreta feixista empresarial de Santa Cruz, que ja va proposar conformar un govern «transitori», però també compten amb els parlamentaris dretans que van cogovernar amb el MAS els darrers 5 anys així com amb les cúpules militars i policials.

No podem permetre que la dreta feixista empresarial de Santa Cruz, recolzada pels militars i l'imperialisme, decideixi el govern i el futur del país. Ja sigui mitjançant un govern «transitori» o altres variants, com una Assemblea Legislativa enemiga del poble, composta de masistes i dretans que van acompanyar la política del MAS, de curs a la successió constitucional, o d'una junta militar; serien totes reaccionàries i antipopulars.

Rebutgem els intents d'imposar un govern reaccionari per qualsevol d'aquestes vies.

Per això vam proposar, des de la veritable esquerra: «Ni Evo, ni Mesa, ni Camacho ni els militars! Per una Alternativa dels treballadors i les treballadores de la ciutat i del camp «(Declaració de l'PT-PSR del 8 de novembre).

Ens sumem al reclam de fabrils de Cochabamba, miners de Potosí i la CSUTCB Genaro Flors, que crida a realitzar un Congrés Extraordinari de la COB, urgent, convidant especialment a les organitzacions camperoles, indígenes i juvenils, per formar

govern Transitori. Imposar una agenda dels treballadors, entre d'altres punts; una veritable nacionalització de Sant Cristòfol -empresa japonesa mimada de l'Evo Morales-; desconèixer el deute extern acumulat en aquests anys que es va usar per corrupció i obres inútils; dur a terme una lluita contra la oligarquia (CAO, Cainco, Camacho, etc.) que va ser aliada del MAS durant els últims 10 anys, etc.

Convocar des del Congrés obert de la COB, reorganitzada, a formar una Assemblea Popular amb representants d'organitzacions de base dels treballadors de la ciutat i el camp; de joves i indígenes, per resoldre el futur de país i garantir eleccions realment netes i lliures sense restriccions per cap candidat dels sectors populars.

**Rebutgem l'intent d'imposar un govern reaccionari de dreta
Ja sigui transitori o per via de la successió constitucional
Convocatòria immediata al Congrés de la COB
d'emergència, amb participació de totes les organitzacions obreres, camperoles, indígenes-origenàries i juvenils**

Conformar l'Assemblea Popular a partir dels obrers, camperols i joves mobilitzats per assumir el govern provisional i convocar eleccions netes i lliures, sense cap restricció per als candidats populars

**La lluita ha de continuar:
Contra l'oligarquia (CAO, Cainco, Camacho, etc.) aliada durant més de 10 anys a Evo Morales i sòcia en l'incendi de la Chiquitanía
Pel no pagament de fraudulent deute extern contret pel MAS
Per la nacionalització de la transnacional Sant Cristobal, mimada d'Evo
Per desemmascarar i combatre el feixisme de Camacho, disfressat de democràcia**

11/11/2019

*Alternativa Revolucionaria del Pueblo Trabajador (ARPT)
Secció boliviana de la UIT-QI*

La Barceloneta s'uneix contra l'institut- escola

No és el primer cop que al barri hem de defensar l'escola, ja ho vam fer l'1 d'octubre, quan la Policia Nacional va fer les primeres càrregues per a impedir el Referèndum. Així que la setmana passada, quan en el consell escolar es van lliscar les intencions del Consorci d'Educació de tancar l'escola, van tornar a saltar les alarmes.

Està en la memòria el que va costar aconseguir l'edifici vermell que acull 190 alumnes. L'escola Lepant, que havia estat demolida per aluminosi, va ser traslladada a barracons al pati de l'escola Alexandre Galí. Durant sis anys les classes es van impartir en condicions precàries de fred, amuntegament i humitat. La Galí va haver d'ajustar el seu espai i reduir els projectes però gràcies a les manifestacions constants es va aconseguir la inauguració de l'edifici de la Mediterrània, on conviuen des de fa sis anys, fills i filles de famílies treballadors i immigrants.

Ara sembla que un edifici nou amb vista a la mar és massa luxe per a l'educació de nostrxs fillxs o potser és que l'especulació immobiliària que enverina i gentrifica al barri vol fer-se amb un nou trofeu. L'escola Mediterrània és d'una sola línia, amb un alt percentatge de alumnx amb necessitats especials, la qual cosa afavoreix que aquesta petita escola constitueixi una gran família

on l'acompanyament de cada criatura és pròxim i atent a les necessitats de cadascuna. Un model impossible de portar endavant en un macro institut com el que vol implantar el Consorci amb l'excusa que moltes famílies han hagut de deixar el barri, per l'encariment dels lloguers. El que no diuen és que la qualitat de l'educació que s'imparteix en la Mediterrània fa que moltes de les famílies que van haver d'anar-se'n continuïn portant a les seves fillxs i que a més venguen nenxs de tot el districte; aquest any la matrícula de inscripció va aconseguir el seu rècord.

El consorci intenta treure ferro dient que no hi ha res definitiu, degut la mobilització han hagut de posposar un any el tancament de l'escola, però manté el projecte d'unificar en un macro centre

educatiu les tres escoles públiques del barri. La fusió amaga un pla de retallades, amuntegament, expulsió i reducció de l'oferta educativa. Contra aquesta proposta no consensuada defensem la diversitat de projectes, la inversió per a la remodelació de l'institut que necessita arranjament de calderes i goteres des de fa deu anys. Per a això estem recol·lectant signatures en paper i en change.org, participem de la manifestació contra la llei Aragonés i seguirem en lluita fins a aconseguir un compromís escrit de no tancar-nos l'escola, de mantenir la diversitat de projectes de la Mediterrània, el Galí i el Papasseit i la inversió per a reobrir el batxillerat.

Natalia Reynoso, mare d'una alumna de l'escola Mediterrània

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: [lluitainternacionalista](https://www.facebook.com/lluitainternacionalista)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

